

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

XXXII. De tertia [participatione Diuinæ Naturæ per Gratiam].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO XXXII. 269

niendi tandem eò, vnde exciderat. Ex-
cidit autem non è beatitudine, sed
è statu Gratia. Tanti ergo nunc facit
bonum, quod perdidit. Nonne diabo-
lo ipso deterior est homo, qui maiore
certitudine, Gratia obtinendæ per Sa-
cramenta, nihil vult subire molestia?
Deus hanc à nobis cæcitatem auertat.

CONSIDERATIO XXXII.

*De tertia participatione Diuinæ
Naturæ per Gratiam.*

I. **S**ancti estote, quia ego sanctus sum.
Leuit. 11. Inter Naturæ Diuinæ
perfectiones eminere videtur
Sanctitas, quæ essentialiter omni pec-
cato repugnat magis, quàm calor fri-
gori, & omnes virtutes includit, vt fa-
ciat omnia sanctè. Imitatur hanc Gra-
tia, quæ & ipsa suapte natura aduersa-
tur peccato, & radix est omnis virtutis
ac bonitatis. Estque hæc præcipua laus
Gratia. Nam etsi permultum fit, in es-
sentia superare omnem naturam crea-

tam, & creabilem; multum etiam, esse causam & radicem beatitudinis supernaturalis; plus tamen est, in essentia sua participare Sanctitatem Diuinam, qua Deus ipse, inter infinitas perfectiones, nihil habet illustrius. Etenim ille omnes forent minores, si sanctæ non essent. Sed quia ipsa Dei natura est Sanctitas, Omnipotentia est Sanctitas, Sapientia Sanctitas; omnia consecrat, omnibus venerationem dat Sanctitas. Sicut in donis creatis, quantacunque sint, absque Sanctitate magnificianda non sunt; non sapientia, non potentia, non alia quæcunque: ita in Deo, cum omnia sint infinita, maior tamen ac superior aliquo modo est Sanctitas; quia cuncta transcendit, & eleuat.

Hinc est, quod Seraphici Spiritus, omnium quæ sunt, creaturarum nobilissimi, & diuinarum perfectionum intelligentissimi, dimissis alijs, apud *Isaiam* c. 6. & *Apoc.* c. 4. solam Sanctitatem admirabundi ac venerabundi collaudant, & sine vlla requie dies ac noctes, *San-*
ctus,

CONSIDERATIO XXXII. 271

Etus, Sanctus, Sanctus ingeminant. Videbant Maiestatem ac summum Imperium Dei expressum in Throno sublimi, Immutabilitatem in lapidibus pretiosis, Æternitatem in Iride circa Thronum fulgente, Sapientiam in viginti quatuor Senioribus, Prouidentiam in septem Lampadibus, in Fulguribus ac Tonitribus Omnipotentiam, Immensitatem in Mari vitreo, Infinitudinem in velato capite ac pedibus: sed inter hæc omnia, prorsus admirabilia, cum sint oculatissimi, sola Sanctitas eos percellit, solam Sanctitatem sine cessatione decantant. Hanc præcipuam Dei perfectionem participat Gratia; quia ipsa quoque essentialiter est Sanctitas, & non facultates modò, sed ipsam substantiam animæ sanctificat penitus. O igitur Sanctum, Sanctum, Sanctum donum Gratiæ. Hinc est, quòd Angeli, ac Deus ipse sic veneratur animas Gratiâ præditas, & *disponit magna cum reuerentia. Sap. 12.* suæ in illis Sanctitatis imitationem aspiciens.

N 4

II. Do-

II. *Domum tuam decet Sanctitudo.*
Psal. 92. Multa præclara in domo Dei
 consideravit Regius Vates hoc Psalmo,
 Pulchritudinem, Omnipotentiam, Im-
 perium, Immutabilitatem, Æternita-
 tem, Infinitudinem, Fidelitatem: sed
 quid inter omnia maximè sibi placue-
 rit, profitetur in fine; *Domum tuam,*
inquit, Sanctitudo maximè ornat ac *de-*
cet. Hæc est quasi corona Deitatis. Nam
 alias perfectiones creatæ naturæ parti-
 cipant; esse calum ac terra; viuere
 plantæ; cognoscere animantes; intel-
 ligere mentes; Potentiam robusti; Sa-
 pientiam docti; Æternitatem ea, quæ
 consistentiam habent; Infinitatem, quæ
 magnitudinem; Simpliciter, quæ
 pura sunt: Sanctitatem solam nulla
 creata natura participat, sed Gratia
 tantum, quæ est supra ordinem totius
 naturæ possibilis. Ideò Dominus in
 Euangelio *Marcii 10.* ait, *Nemo bonus, nisi*
solus Deus: nemo certè suâ naturâ. Nam
 & Seraphini, præcipui totius creaturæ,
 quòd Sancti sunt, Gratiâ sunt: ideò
 tanta

CONSIDERATIO XXXII. 273

tanta cum admiratione, ac reuerentia
 Sanctitatem in Deo suspiciunt, & non
 sine tremore proclamant: videntes
 magnificis fimbrijs vestimenti eius, hoc
 est, Gratia, qua donati sunt, quasi re-
 dundantiâ Sanctitatis increatae, totum
 caeli templum repleri. Non se capiunt
 Sapientissimi Spiritus, cum vident na-
 turæ suæ, quantumuis excellenti, ad-
 ditum longè maius Gratia decus, sine
 quo non decenter apparerent in tem-
 plo, quod gloria Diuinæ Sanctitatis
 impleuit. Igitur eam tanta contentio-
 ne animi sui, tanto feruore decantant,
 vt commoueantur superliminaria car-
 dinum, à voce clamantium. Et tu, ho-
 mo, cum semibruta natura sustines nu-
 dus comparere in conspectu tantæ San-
 ctitatis? non laboras, vt etiam te ope-
 riat Gratia profluens à magnifica Glo-
 ria? Eâdem verò donatus non agno-
 scis fauorem? non omnis boni fontem
 collaudas ardore Seraphico? non to-
 tam caeli machinam vocibus commo-
 ues? Verè *domus repleta est fumo. Isa. 6.*

Mundus caligat ignorantia tantarum rerum, dum non æstimat magnitudinem Gratia.

III. *In splendoribus Sanctorum, ex utero, ante Luciferum genui te. Psal. 109.* Ita quidam ista verba coniungunt, ut sit sensus; Deum Patrem, ante sidera, ab æterno, ex utero, siue intima sua Essentia, genuisse Filium, in splendoribus Sanctitatis. Ut etiam in æterna illa, & adoranda, generatione, maximè resplendeat Sanctitas; cùm sacrosancta sit. Hebræus habet; *In montibus Sanctitatis*, id est, in summa sanctitate, vel in habitatione, quam Deus habet in montibus sanctis, qui sunt perfectiones Divinæ Naturæ: omnes enim sunt excelssimæ, omnes quàm sanctissimæ. Quanta igitur puritate colendus est?

Sed alij *Splendores Sanctorum* referunt ad præcedentia, quibus dicitur, Christum, cùm ostenderit suam virtutem ac potentiam, habiturum principium, seu principatum in splendore Sanctorum, & Sanctitatis, tam propriæ, quàm

CONSIDERATIO XXXII. 275

quàm aliorum Sanctorum. Etenim Sanctitas maximè Christi principatum illustrat, quem habet in regno Gratiæ. Nam Pater vnxit eum Sanctitate Diuinæ Personæ; & eos qui secundùm propositum vocati sunt Sancti, prædestinauit conformes fieri imaginis Filij sui, vt sit ipse primogenitus in multis fratribus, *Rom. 8.* & inter splendores eorum, tanquam Princeps, emineat. Hoc ergo splendore Filij Dei, hac gemma coronæ diuinæ donatos per Gratiã, quanta cura seruare conueniet, vt honori sint Principi suo? cui Rex Hispaniæ donabit gemmam pretiosissimã, decerptam è sua corona, vt eam gestet in sui honorem, eritne vnquam ita incurius, vt patiatur eam sibi excidere; aut ita insanus, vt abijciat eam vltro in mare, cum detestatione donantis adiuncta? Tam pretiosa gemma est Gratiã, vt meliorem Deus non habeat: quis non toto corpore cohorreat è sola cogitatione, quòd possit amittere? & qua pœna dignus erit, qui abiecerit, cum contume-

N 6

lia?

lia? Punitus est seruus, qui non abiecerat talentum sibi creditum, imò diligenter asseruauerat, sed absque vsura. Quanto magis merebitur priuari Gratia, qui non eam exercet, non auget, non vertit in honorem Domini sui?

CONSIDERATIO XXXIII.

Participationem Naturæ Diuinæ per Gratiam, esse quasi naturalem, & infinitam.

I. **C**ontra naturam insertus es in bonam oliuam. Rom. II. Ex doctrina S. Dionysij de eccles. hier. qui statum diuinum non accepit, is nihil vnquam eorum, quæ à Deo tradita sunt, operabitur: quia id, quod nullo modo est, nec moueatur, nec agat. Et superius dixerat, salutem existere non posse, nisi ij, qui salutem consequuntur, dij fiant. Dei porro effectio, inquit, est Dei, quoad eius fieri possit, imitatio, & cum eodem coniunctio, atque ut ita dicam, unio.

Hic